Блакитний спалах смерті

Стояв спекотний літній ранок. З одного боку нашого двору буяли червоні квіти бальзаміну, а вздовж вулиці вишикувалися товсті старі верби і явори. Мені було лише сім років, та я виразно пам’ятаю ту мить, коли схвильований сусід залетів у нашу кімнату зі словами: «Почалася війна! Північнокорейська армія перетнула 38-му паралель!».

Перелякані мешканці збиралися в провулку групами по двоє-троє. Я вже звикла до осілого життя на Півдні, але після вторгнення Північнокорейської народної армії наш короткий перепочинок закінчився. Усі були налякані, повідомлення від уряду змішувалися з чутками, і ніхто точно не знав, що саме відбувається.

Перехідний уряд Південної Кореї переїхав до міста Теджон, розташованого за 150 кілометрів на південь від Сеула, відразу наказавши армії Південної Кореї підірвати міст через річку Хан. Це був єдиний міст, що сполучав південь Сеула із північчю. Влада побоювалася, що північнокорейські війська незабаром увійдуть до Сеула, а вона не матиме змоги захистити міст. Отже, стратегія полягала в тому, аби не допустити переходу комуністичної армії через річку. Уряд не міг допомогти жителям Сеула, які волали про захист міста.

Через два дні мама прокинулася на світанку і почала пакувати наш одяг у клунок. Збудившись від шурхотіння, я із заплющеними очима слухала їхню з бабусею розмову.

— Ми повинні тікати, — сказала мама. — Коли сюди прийдуть комуністи, вони нас повбивають.
— Я знаю, що вони погані, — відповіла бабуся. — Гадаєш, вони поводитимуться жорстоко і з жінками?
— Щойно вони дізнаються, що ми втекли з Півночі, — аргументувала моя мати, — вони, без сумніву, одразу нас уб’ють.

Увечері 27 червня 1950 року, через два дні після початку Корейської війни, під тихий супровід літнього дощу, жителі Сеула почали залишати старі квартали міста. Що далі вони йшли, то ставало зрозуміліше, що вони не єдині, хто прагне втекти. Усі розуміли, що мають перетнути той самий міст, тому ставали дедалі зосередженішими і відчайдушнішими. Це була війна. Бабуся, мама і я, несучи наш клунок, приєдналися до них; ми ішли з юрбою, яка прямувала до мосту через річку Хан. Коли його темні обриси виринули з темряви, щось спонукало мене зупинитися, і я схопилася за бабусину спідницю. Вона зупинилася, мама повернулася і запитала: «Мамо, що не так?».

Бабуся подивилася на небо, а тоді поглянула на мене. Потім знову повернула голову в напрямку нашого будинку. «Може прийти Сун Джон», — сказала спокійно, маючи на увазі свого сина, мого дядька. Здавалося, безглуздо повертатися назад, тоді коли всі тікають з міста, але вона була непохитною. «Повертаймося, на випадок, якщо він так зробить».

Мама зрозуміла. Тож ми втрьох рушили назад, продираючись крізь натовп. Після повернення додому я розстелила ковдру і лягла спати, та невдовзі мене розбудив гуркіт вантажівки три чверті тонни завважки. Її фари залили світлом нашу кімнату, двері котрої раптово відчинилися. На порозі стояв мій дядько у військовій формі. Бабуся і мати обнадійливо й полегшено зітхнули. Я тоді подумала: «Тепер ми можемо йти!» — і на душі мені стало легше.

«Поспішайте», — прокричав він. —Ми повинні негайно від’їжджати!». Дядько Сун Джон був військовим медиком у штабі армії, тож знав про перебіг війни. Щойно він почув, що південнокорейська армія готується зруйнувати міст через річку Хан, узяв вантажівку і помчав до нашого будинку, бо знав, що його сім’я в небезпеці. Сун Джон залишив машину з увімкненим двигуном посеред нашого, огорнутого туманом, провулку, і схопивши спакований клунок, ми сіли у вантажівку, і помчали до мосту. У передсвітанкові години біженці роїлися з усіх боків споруди, створюючи цілковитий хаос.

Авто рухалося переповненою вулицею, мов равлик. Мій дядько, як офіцер армії, мав офіційний пропуск, потрібний для того, щоби перетнути міст автомобілем. Сигналячи, він проштовхував вантажівку крізь натовп. Я притиснулася до мами, сидячи в неї на руках, і дивилася на людей, які покидали свої домівки, а страх і розгубленість усередині зростали щохвилини.

Щойно ми переїхали через міст, дядько вигукнув: «Падайте додолу зі своїх місць!». Тільки-но я спустилася на підлогу біля материних ніг, величезний вибух позаду нас сколихнув вантажівку. Блиснув блакитний спалах — і прокотився оглушливий звук. Дядько поставив машину на аварійне гальмо і вимкнув двигун. Разом ми вистрибнули з вантажівки і скотилися в дорожній кювет. А коли повернула голову до мосту — стала свідком вибуху. Я побачила світло, яке, мов палаючі очі демона, пронизало ніч. Багатьох мирних жителів, солдатів і поліцейських, які переходили міст, розкидало у всі боки, як пластикові іграшки; дехто з них попадав у річку. Наші життя від смерті віддаляли лише кілька метрів. Ми врятувалися.

Я заплющила очі й у голові промайнуло чимало думок: чому хтось починає війну? Чому помирають невинні люди? Чому Бог допускає такий біль і страждання? Хто може покінчити з цим божевіллям? Однак не змогла знайти жодної відповіді. Коли знову відкрила очі, то побачила напівзруйнований міст. Військові виконали свою місію ціною сотень життів. Тільки потворний сталевий скелет здіймався та димів у темряві, серед трупів, поранених, що волали, та приголомшених уцілілих.

Міст через річку Хан підірвали о 3 годині ночі 28 червня 1950 року. Незважаючи на заяви Уряду Південної Кореї щодо захисту Сеула, єдину ланку, яка вела до порятунку, було розірвано ще до того, як Народна армія КНДР увійшла до міста. Загинули сотні людей, які тікали зі Сеула. Зважаючи на цю величезну небезпеку, я і моя сім’я врятувалися завдяки моєму дядькові. У цей критичний момент Бог спрямовував мене і

захистив нас від небезпеки.

Навіть сьогодні, перетинаючи мостом річку Хан, я бачу цей блакитний спалах і чую крики людей в агонії, що лунають так, ніби вони горять у пеклі. Цей звук відлунює болем у моїй душі. В юності я стала безпосереднім свідком жахів війни, відчувши на собі жалюгідне життя біженця. Прості і невинні люди гинули, як мухи. Діти, які втратили батьків, блукали вулицями і плакали. Мені було лише сім років, але вже тоді я твердо вирішила: війна назавжди повинна зникнути з цього світу. Це трапилося 70 років тому,та мені досі затамовує дух від згадки про ту ніч, коли було зруйновано міст через річку Хан.

Дядько мав повертатися до військової служби, тому залишив нас, а ми з бабусею і матір’ю, ледве тримаючись, пробиралися незнайомими стежками, що вели на Південь. Час до часу нас підвозили попутники. Урешті ми таки отримали притулок у таборі для біженців із сімей військових, бо мали документ, що дядько — військовий медик.

Після повороту в ході війни, 28 вересня ми повернулися до Сеула. Південнокорейські військові вигнали комуністів і відновили міст через річку. Ми оселилися в покинутому будинку, в якому доти перебували солдати з Півночі, а господарі так і не повернулися.

Однак незабаром усе знову змінилося. Півмільйонне військо комуністичного Китаю увійшло в Корею, перейшовши річку Ялу. 4 січня 1951 року армія Південної Кореї знову покинула Сеул, тож ми вкотре були змушені тікати. Цього разу нам вдалося сісти на поїзд для сімей солдатів, тож ми благополучно прибули до міста Тегу.

Неможливо описати все те, що ми бачили і чули день за днем протягом року, поки тривав наш шлях через пустелю з Півночі на Південь. Я бачила безліч мертвих тіл — дорослих і дітей, які стали жертвами морозу, голоду, хвороб та битв. Наша сім’я також була на волосині від смерті, але якимось чином упродовж усього цього шляху до спасіння я відчувала, що з нами перебуває Бог. Коли ми тікали з Півночі і

знаходили притулок на Півдні, велика сила захищала нашу сім’ю. Небесний Батько дав мені більше, ніж відчуття сенсу та цінності. Він дав мені розуміння мети мого життя.

Revision #2
Created 2022-10-16 19:49:14 UTC by andres
Updated 2022-11-03 09:15:19 UTC by andres